

Els colors més vitals

Mentre enllesteix la seva pròxima novel·la, que es titularà 'L'infern dels homes feliços', Maria Antònia Oliver ens presenta un nou recull de relats: 'Colors de mar' • Setze contes que parlen de l'amor i altres sentiments • Per: Anna Tomàs

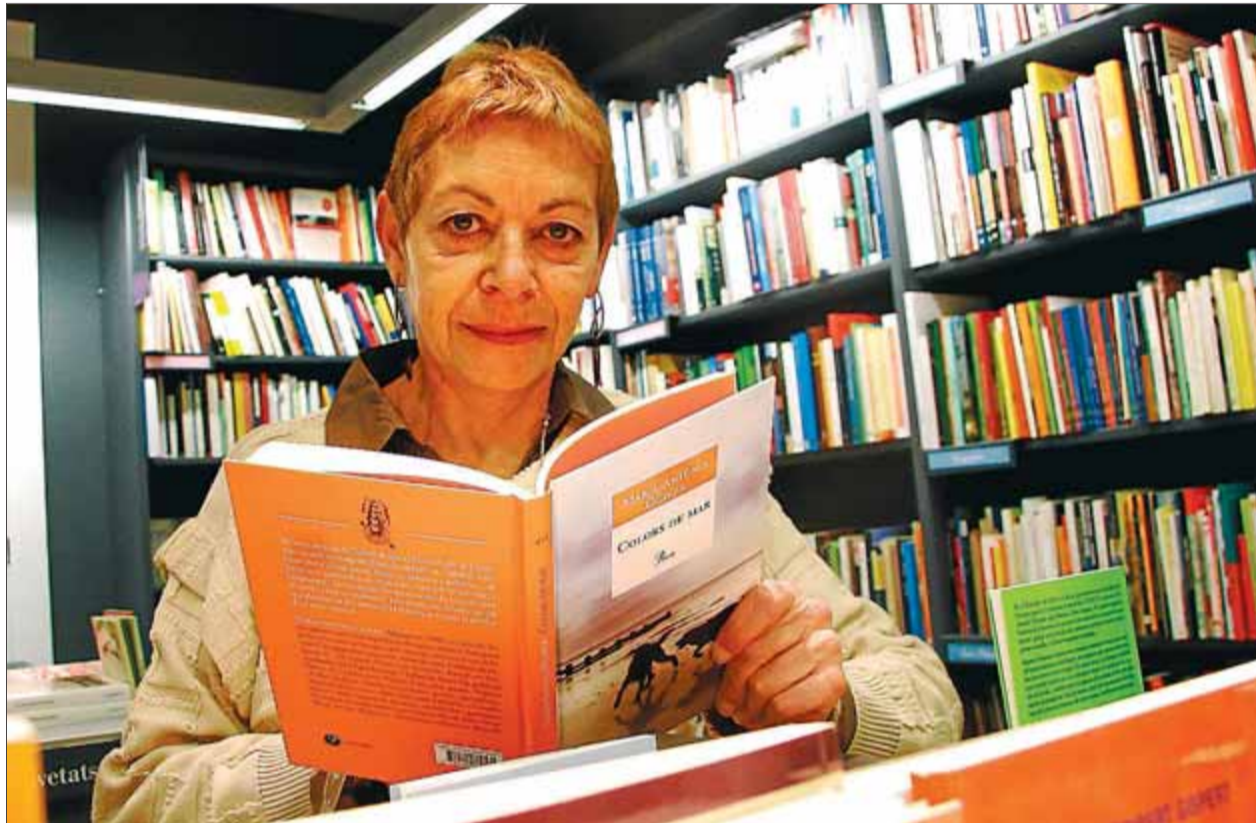
Narrativa

Colors de mar

Maria Antònia Oliver
Proa, Barcelona, 2007

Set anys després de *Tallats de lluna* i mentre embasta una futura novel·la que portarà per títol *L'infern dels homes feliços*, l'escriptora i traductora Maria Antònia Oliver (Manacor, 1946) ens presenta un punyent i ambiciós llibre de narracions, *Colors de mar*, en el qual porta a terme un buidatge sentimental a través de setze contes que exploren el sentiment amorós i els seus contraris: la por, la submissió, la pèrdua de l'ésser estimat i la traïció, entre d'altres.

Els primers tres contes recorden el *Timbuktú* de Paul Auster. L'autora dona veu als animals que protagonitzen els relats, els quals, amb la seva capacitat particular de copsar allò que els envolta, ens expliquen la relació que mantenen amb els seus amos. L'amor als animals dona pas a un se-

Maria Antònia Oliver, nascuda a Manacor el 1946, és narradora, dramaturga i traductora. JORDI GARCIA

guit d'històries que, sempre amb les Illes Balears com a teló de fons, ens expliquen les conseqüències i els subterfugis del sentiment amorós. El recull es tanca amb

una presència velada, però bé que directa, de la mort amb el dolor que suposa la pèrdua d'aquells que estimem. Oliver fins i tot ens parla de la desaparició del

seu company, el també escriptor Jaume Fuster, en el relat *He vist la cara de la mort*, un conte oníric i melangios que s'incrusta a l'ànima del lector.

Tot i que l'autora sempre afirma que per a ella els llibres de relats són obres de transició entre novel·la i novel·la, no s'ha de caure en el parany de considerar tí-

És intuïtiu i arriscat, un llibre clau per entendre l'univers Oliver

tols com el que ens ocupa com a obres menors. La seva prosa brillant, plàstica i seductora enlluerna amb tanta o més força que en les seves novel·les i obres de teatre i, a més, els relats curts li ofereixen l'oportunitat de jugar i experimentar amb el llenguatge, l'estructura i el punt de vista de maneres que no tindrien cabuda o sentit en una obra més extensa. Intuïtiu i arriscat, és, sense cap mena de dubte, un llibre clau per entendre l'univers literari d'una de les escriptores més reconegudes en llengua catalana.

Parlar amb els morts

Poesia

El mar inevitable Obra poètica 1963-2006

Josefina Vidal

A cura de Susanna Rafart

Proa

Barcelona, 2007

Xènia Dyakonova

Moltes vegades s'ha dit que el poeta és algú que pot repetir el miracle de Llätzer. És a dir, algú que és capaç de ressuscitar els morts amb la paraula. Fins a quin punt podríem prendre'ns això seriosament depèn del nostre temperament i del nostre sentit religiós personal. Però en tot cas sembla in-

discutible que el poeta, més que ningú, té la tendència d'adreçar-se als difunts, de dialogar amb ells, i de buscar l'entrada en el món d'ultratomba.

La naturalesa especial del discurs poètic fa que aquestes incursions no semblin absurdes ni impúdiques, sinó tot al contrari, fa creïble la possibilitat d'un contacte amb el més enllà. El més difícil, literàriament parlant, és trobar el to adequat per dirigir-se als que ja no hi són, un to prou íntim i alhora prou universal perquè s'hi pugui identificar el lector.

L'antologia de Josefina Vidal (*Tàrrrega*, 1932) és un exemple de l'ús intel·ligent de la paraula. En

aquesta poesia senzilla, oberta i lluminosa, el que sorprèn i commou més és la delicadesa i l'autenticitat a l'hora de parlar de la mort i dels morts.

L'autora comenta l'absència de les persones estimades amb una nostàlgia molt fina que en cap moment no cau en la banalitat ni en el sentimentalisme. A més a més, els interlocutors de la poeta no només són les ombres dels humans més propers, sinó també personatges històrics i literaris. Així, per exemple, en el llibre *Mosaic d'amor i soledat* trobem una deliciosa carta a Tirant lo Blanc o, en un altre poema, diu que demanarà a Bach "que em demaquilli la mirada / i em presti la seva oració".

Aquests versos demostren que la seva autora és una persona no només sensible a la cultura, sinó també capaç de veure al darrere de les icones artístiques l'alè humà. A pesar de ser la poesia d'una dona culta, la seva poesia no és llibresca ni pedant. És una poesia que respira i que s'alimenta de la vida mateixa en totes les seves manifestacions.

La poeta absorbeix el món de la lectura, de l'art, de les impressions de cada dia amb una naturalitat admirable i una inesgotable gratitud. És aquesta actitud cap a la vida el que fa que els versos de Vidal siguin els d'una poeta i no simplement els d'una persona que escriu versos i té la valentia de publicar-los.

Josefina Vidal ha publicat l'obra completa. JORDI GARCIA